

» Parc a Puigcerdà.

Cap Roig a Calella, Mar i Murtra i Pinya de Rosa a Blanes, Santa Clotilde a Lloret. Per poca afició que hom hi tingui, la llista dels grans jardins gironins apareix sense esforç. Allargar-la ja costa més, perquè la vida d'aquests espais de concòrdia entre la vida humana i la vegetal està condicionada per l'efímer, la fragilitat i la desmemòria. Jardins oblidats: ho són els parcs urbans, grans pulmons verds massa sovint maltractats, sense història ni autoria perquè siguin terreny franc per a metamorfosis agressives o desnaturalitzadores; el destí d'un jardí amb firma, com els que va dissenyar el paisatgista català més destacat del segle xx, Nicolau M. Rubió i Tudurí, tanmateix no és pas millor, si es fa balanç de la supervivència de la part gironina del seu catàleg.

Les causes de la decadència i desaparició de molts jardins són múltiples, des de la desaparició d'un propietari amatent fins al canvi d'usos socials d'aquestes zones col·lectives. Així, molts dels espais enjardinats de les fonts, dels frondosos jardins de balnearis i de ciutats de «prendre les aigües», tan en voga al principi del segle xx, no són avui gaire més que un record de postal.

«M'enfonso pels seus camins / i sento ànima endins / tota la pau, retrobada», escriu sobre el jardí de Can Viader la seva propietària, Maria Dolors de Ribot. Espais de pau, de reflexió estètica, projecció de la vida dels seus creadors, els jardins de masia són exemplificats amb aquest jardí del matrimoni Viader, a Pareds d'Empordà, ple de ressons literaris. Tots aquests temes són recorreguts, com per les raconades, giragonses i parterres d'un itinerari floral, en els diversos articles d'aquest dossier.

JOSEP PUJOL

La fragilitat dels jardins

dossier

ROSA M. GIL, JOSEP PUJOL, IGNASI ESTEVE I JOAQUIM M. PUIGVERT
REPORTATGE GRÀFIC: JOAN JUANOLA